

Η ΞΕΛΙΞΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ

Του Αλέκου Χαραλαμπίδου

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Τον 6^ο αιώνα π.Χ. ο Ζαρατούστρα (ο Έλληνας δηλαδή Ζωροάστρης) , θα διδάξει στην Περσία τον δυϊσμό (θεός του καλού ο Άχουρα Μάσδα και θεός του κακού ο Αρί Μανιού –Αριμάν). Ήταν επιταγή της εκπεσμένης και γήινης πλέον ομάδας του Εωσφόρου, που με τα μυστήρια του Μίθρα θα ελέγξει την Περσική ανατολή. Είχε ήδη προηγηθεί η αιχμαλωσία των Εβραίων από τον Βαβυλώνιο βασιλιά Ναβουχοδονόσωρ και η μετοικεσία της πλειοψηφίας τους στην Βαβυλώνα.

Αργότερα θα ξεκινήσει η επίθεση των Περσών ενάντια της Ελλάδας, δεδομένου ότι το Περσικό ιερατείο ανήκε στην ομάδα του εκπεσόντος Εωσφόρου, που από τον Καμβύση ακόμα είχε στραφεί να κατακτήσει το Αιγυπτιακό ιερατείο και τους Εβραίους και πολύ αργότερα ο Δαρείος, στην επιταγή του Μιθραϊκού – Εωσφορικού ιερατείου της Περσίας, θα στραφεί και ενάντια της Ελλάδας.

Λίγο αργότερα ο Μαρδοχαίος- Μαρδόνιος, θα πείσει την Εβραία ανηψιά του Εσθήρ, να κρύψει την καταγωγή της και να πάει στην επιλογή γυναίκας από τον βασιλιά Ξέρξη. Η Εσθήρ γίνεται γυναίκα του Ξέρξη του Α΄.

Όπως γνωρίζετε οι γενίτσαροι ήταν κλεμμένα Ελληνόπουλα, που πήραν οι Τούρκοι ,τα μεγάλωσαν και τα φανάτισαν και πολέμησαν την μητέρα πατρίδα. Η Εσθήρ και ο Μαρδοχαίος μνημένοι πλέον στα Εωσφορικά μυστήρια του Μίθρα και Αριμάν, γίνονται γενίτσαροι αιτία του θανάτου χιλιάδων Ελλήνων της Περσίας. Τελικά η όψιμη Εωσφορίστρια Εσθήρ, υποκίνησε τον Ξέρξη ενάντια της Ελλάδας της φιλοσοφίας και του ενός θεού δημιουργού (εκτός του Πυθαγόρα και του Εμπεδοκλή), σε πόλεμο .

Όταν μετά την νίκη του επί του Μαρδοχαίου- Μαρδονίου στις Πλαταιές, ο Έλληνας Σπαρτιάτης στρατηγός Πausανίας κάλεσε τους μαγείρους της Περσικής αυλής και τον Σπαρτιάτη μάγειρο, τους ζήτησε να του φτιάξουν φαγητό, οι Πέρσες έφεραν πολύ πλούσια εδέσματα και ο Σπαρτιάτης τον λιτό μέλινα ζωμό. Εκτέθηκαν τα φαγητά μπροστά στους αξιωματικούς των Ελλήνων και κατά τον Παπαρηγόπουλο ο Pausanias τους είπε: «κοιτάτε τι είχαν και κοιτάτε τι ήρθαν να πάρουν».

Η Εσθήρ, όπως και πολλοί από το ιερατείο των Εβραίων, προσχώρησαν στο ιερατείο του Εωσφόρου- Μίθρα- Αριμάν και πρόδωσε την συμφωνία Απόλλωνα – Μωϋσή που ίσως πρώτη φορά γνωρίζετε και παρακάτω θα ξανά αναφερθεί.

Η φιλοσοφία στην Ελλάδα θα βρεί έναν από του κύριους εκφραστές της, τον Πλάτωνα και θα εξελιχθεί τα χρόνια του Χριστού σε δύο δρόμους. Τον δρόμο του Ιησού- Παύλου- Ιωάννη του θεολόγου που τότε ήταν αρχηγός των Ναζιραίων και στον δρόμο ενός από τους τέσσερις άλλους αυτοαποκαλούμενους Χριστούς και αυτός είναι ο Σίμων που οι Χριστιανοί αποκάλεσαν μάγο, εξ αιτίας των θαυμάτων που έκανε. Ο δρόμος του Σίμονα ονομάζεται Γνωστικισμός.

Η Εωσφορική ανατολή θα διεισδύσει στον Γνωστικισμό και η ρήξη μεταξύ του από την μία μεριά Ιησού και Δία πατέρα και από την άλλη του Σίμονα του μάγου, ήταν αναπόφευκτη στην Ρωμαϊκή αυτοκρατορία.

Η εξέλιξη ήταν περίεργη όπως θα δούμε και το δόγμα της ενανθρώπισης του Θεού που ο Ιωάννης ο Θεολόγος παρεισέφρυνε και που η συντριπτική πλειοψηφία τα πρώτα εκατό χρόνια μ.Χ. δεν πίστευε, επί αυτοκράτορα Κωνσταντίνου θα επιβληθεί βίαια, με σκοτωμούς εμφύλιο πόλεμο και εξορίες. Η φιλοσοφία θα καταργηθεί βίαια, οι φιλοσοφικές σχολές τελικά θα κλείσουν, βιβλία φιλοσόφων ,αρχαϊζουσας γνώσης και αιρετικών θα καούν με διαταγή του παιδοκτόνου και βλάκα (ποιος άλλος θα μπορούσε να το κάνει) αυτοκράτορα Κωνσταντίνου. Αυτός παρά την βασιλική του παιδεία, δεν μπορούσε να παρακολουθήσει την διένεξη μεταξύ Αθανασίου και Αρείου. Ο σκοταδισμός θα επιβληθεί, η γνώση θα εμποδιστεί και η βία θα απλωθεί στη Ρωμαϊκή αυτοκρατορία, όπου οποιοσδήποτε θανατώνονταν αρκεί να μην έκαψε τα βιβλία που απαγόρευσε ο Κων/νος και το ιερατείο των Ναζιραίων, όπως είχε τότε εξελιχθεί. Και όχι μόνο επί της Εωσφορικής ανατολής επικράτησαν, αλλά και σε ακολουθία των όσων μισελλήνων Εβραίων, ανέκοψαν την ανθρώπινη σκέψη και καθήλωσαν την Ελληνική παιδεία, όσο μπόρεσαν, την οποία τελικά έσβησε η Τουρκοκρατία.

Θα γνωρίσετε παρακάτω κύρια γνώσεις που προέρχονται από βιβλία που διέφυγαν την πυρά των αυτοκρατόρων και είναι και Χριστιανών συγγραφέων. Αλλά με παράθεση και του Πλάτωνα και του Αριστοτέλη, η αλήθεια επί τέλους λάμπει, αυτή που ο βλάκας αυτοκράτορας και το ιερατείο των Χριστιανών που στην πλειοψηφία και σήμερα είναι Εβραϊκό, με βία προσπάθησαν να μη μάθουμε εμείς οι μετέπειτα.

Η γένεση του ανθρώπου πάνω στην γη, συνοδεύτηκε όταν αυτό έγινε δυνατό, με την προσπάθεια γνώσης του πόθεν (από πού), πως και γιατί βρισκόμαστε εδώ. Διαπραγματευόμαστε εδώ, μία σύντομη ιστορία του ανθρώπου και του κύριου κορμού της φιλοσοφίας και προστρέχουμε και σε πηγές που άφησαν σε μας οι φιλόσοφοι.

ΣΥΝΤΟΜΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΓΕΝΕΣΗΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Στο άστρο της γης, που βρίσκεται στο κέντρο του σύμπαντος που περιστρέφεται γύρω της, μέσα σε ζεστές λίμνες γεννήθηκε η απλή και πρωτόγονη ζωή. Ηλεκτρικές εκκενώσεις (κεραυνοί) συνέθεταν σύνθετες πρωτεΐνες στα στοιχεία του νερού και συντελούσαν στην δημιουργία κλειστών μεμβρανών που περιέκλειαν στοιχεία που εξελίσσονταν σε οργανίδια του κυττάρου. Τα πρώτα απλά κύτταρα δημιουργούνταν και εξελίσσονταν και σε μεγάλες χρονικές περιόδους, υλικά που άφηναν νεκρά κύτταρα ή από κύτταρα που νεκρώνονταν στις ηλεκτρικές εκκενώσεις, ήταν τα στοιχεία εκκίνησης με άλλα υλικά, πιο σύνθετων κυττάρων και ζώων . Ωσπου φθάνουμε στην γένεση των πρώτων ανθρώπων. Τα φαινόμενα διήπαν νόμοι της φύσης και οι νόμοι είναι απόρροια του Λόγου, του θεού δηλαδή που ποίησε με στοιχεία της ύλης την ζωή αλλά και την ύλη από το μηδέν .

Οι πρώτοι άνθρωποι ζούσαν σε διαφορετικό περιβάλλον και ζούσαν πολλά χρόνια και δημιούργησαν υψηλό πολιτισμό. Έφθασαν επιστημονικά την αθανασία και δημιούργησαν τεχνητή βαρύτητα και αντιβαρύτητα, έφτιαξαν διαστημόπλοια και αποίκησαν το σύμπαν. Η ομάδα των επιλέκτων (της ομάδας Έψιλον ιδιαίτερα) διοικούσε τους ανθρώπους και καθιέρωσαν ομάδες σοφών από τους καλύτερους επιστήμονες, οι οποίοι επέλεγαν αυτούς που θα εισχωρούσαν στην ομάδα των επιλέκτων και τους το έθεταν σε ψηφοφορία. Επειδή έγιναν αθάνατοι, ονομάστηκαν θεοί. Ο Δίας – Ζεύς (εκ¹ του ζέω), ανήλθε ανάμεσα στην ομάδα Έψιλον και διαδοχικά αναρριχήθηκε στην πρώτη θέση και ξεπέρασε τον Κρόνο, από τον οποίο πήρε τα ηνία της ομάδας με τρόπο λίγο επιβλητικό (ο Κρόνος αντέδρασε, αλλά οι σοφοί των Έψιλον επέβαλαν τον Δία, που διαδοχικά με τις ανακαλύψεις του έφθασε τα 22 αστέρια, ενώ ποτέ πριν από μας άνθρωπος δεν ξεπέρασε τα 14 αστέρια).

¹ Μέγα Ετυμολογικό Λεξικό, άγνωστου συγγραφέα, 11^{ου} αιώνα

Οι θεοί – άνθρωποι αποίκισαν και αποχώρησαν στο σύμπαν και με πειράματα επιχείρησαν και δημιούργησαν ζωή στην γη, ίδια προς την δική τους. Πολλές φορές κατέβηκαν και αναμείχθηκαν με τους ανθρώπους της γης, αφού δεν διέφεραν με αυτούς.

Οι άνθρωποι-θεοί δημιούργησαν φιλοσοφία την οποία και δίδαξαν στους ανθρώπους με απεσταλμένους. Ο κύριος κορμός της φιλοσοφίας τους ήταν, ότι ο ένας θεός απρόσιτος υπήρχε και ποίησε έναν αιώνα, τον χρόνο (από² το ρέω-ρόνος ή το χρώ –χρόνος) . Διά μέσου του αιώνα αυτού την ουσία του οποίου δεν γνωρίζουμε, ποίησε την ύλη, με την αρχή της αφθαρσίας.

Ενάντια του Δία στο διάστημα, εξεγέρθηκε ο Εωσφόρος με τους στρατηγούς του τον Σατάν και τον Ίακχο- Γιαχβέ. Οι αποστάτες εκφυλίστηκαν και έγιναν εκπεσμένοι, η διαφθορά επήλθε και το κακό εισήλθε στην εκπεσμένη ομάδα. Αποικίες του διαστήματος περιήλθαν στον έλεγχο του Εωσφόρου και μία διαρκής διένεξη άρχισε μεταξύ των δύο ομάδων Δία και Εωσφόρου (στην ουσία υπό τον Δία ήταν οι ομάδες Δέλτα- Έψιλον).

Στην γη οι άνθρωποι δημιουργήματα των πειραμάτων των θεών, εξελίχθηκαν και έφτιαξαν πολιτισμό και ομάδες επιλέκτων. Ήδη στο διάστημα οι άνδρες έποικοι, δημιούργησαν την γυναίκα με γενετικά πειράματα και το sex εισήλθε στην ανθρώπινη φύση με αλλαγή των ορμονών και οι άνθρωποι στην γη με την παρέμβαση των θεών, έκαναν την γυναίκα. Η πτώση και ο εκφυλισμός επήλθε, η εκπεσμένη ομάδα του Εωσφόρου αύξησε την επιρροή της στην γη και σιγά- σιγά, φθάσαμε στην πρώτη πυρηνική- σεισμολογική καταστροφή, προϊόν του εκπεσμού. Η ζωή ξανάρχισε από τα σπήλαια, όπου είχαν επιβιώσει και Εωσφοριστές και οπαδοί της ομάδας Έψιλον και της Δέλτα, της καταστροφής και της επιβίωσης αντίστοιχα. Ο πολιτισμός έπειτα, καταστράφηκε τέσσερις φορές με ανάμειξη πάντα των ουράνιων εκπεσμένων του Εωσφόρου, που επιδίωκαν το τέλος του πολιτισμού στην κορύφωσή του. Και επιβίωναν μεταξύ των ανθρώπων που επιβίωναν και μερικοί των ορθά διακειμένων ομάδων Δέλτα και Έψιλον υπό την ηγεσία του Δία.

Περίπου το 1500 π. Χ. έγινε συμπαντικός πόλεμος και η ομάδα του Εωσφόρου ηττήθηκε, έπεσε στην γη στο Σουδάν με καταστραμμένα τα διαστημόπλοια και πολλοί τους πέρασαν στην Χαλδαία (στό σημερινό Ιράν) και

² Μέγα Ετυμολογικό Λεξικό, 11^{ος} αιώνας μ.Χ.

άλλοι από αυτούς έφτασαν στην έρημο Τάκλα Μακάν της Κίνας. Στην Αποκάλυψη του Ιωάννου, αυτός ο συμπαντικός πόλεμος αναφέρεται ως εξής³:

«και εγένετο πόλεμος εν τω ουρανώ . ο Μιχαήλ και οι άγγελοι αυτού- του πολεμήσαι μετά του δράκοντος. Και ο δράκων επολέμησε και οι άγγελοι αυτού, και ουκ ίσχυσεν, ουδέ τόπος ευρέθη αυτώ εν τω ουρανώ. Και εβλήθη ο δράκων,- ο όφιος ο μέγας ο αρχαίος, ο καλούμενος Διάβολος και ο Σατανάς, ο πλανών την οικουμένην όλην, εβλήθη εις την γην, και οι άγγελοι αυτού μετ' αυτού εβλήθησαν.».

« και έγινε πόλεμος στον ουρανό. Και ο Μιχαήλ (σ.σ. ήταν ο αρχιστράτηγος των ομάδων Δέλτα και Έψιλον των ενωμένων κοινοτήτων του διαστήματος και ανήκε στους Δέλτα, υπό την αρχηγία του Δία των Έψιλον) και οι αγγελοί του, πολέμησαν με τον δράκοντα. Και ο δράκοντας (σ.σ. ο Εωσφόρος, αρχηγός της εκπεσμένης ομάδας Ζ), πολέμησε αυτός και οι άγγελοί του και δεν επικράτησε, ούτε βρέθηκε τόπος στον ουρανό (να τους κρύψει). Και ρίχτηκε ο δράκοντας – που είναι ο όφιος ο μέγας ο αρχαίος που καλείται Διάβολος και Σατανάς και που πλανά όλη την οικουμένη, ρίχτηκε στην γη και οι άγγελοι (σ.σ. στρατιώτες) αυτού, μαζί με αυτόν ρίχτηκαν».

Την ίδια εποχή, ο Απόλλωνας που κατέβηκε από τις κοινότητες του διαστήματος, εισήλθε στα μυστήρια της Σαΐδος της Αιγύπτου, δίδαξε τον Μωϋσή με τον οποίο ήταν αρχιερείς στα μυστήρια (ο τρίτος ήταν ο Βηρωσός υπό την εκπεσμένη ομάδα). Συμφώνησαν να φτιάξουν ο μεν Μωϋσής το Εβραϊκό έθνος για να διοικήσει την γη και ο Απόλλωνας το Ελληνικό (να ξαναδημιουργήσει) και να διδάξει την θεϊκή γνώση στην γη και μαζί να δημιουργήσουν τα δύο έθνη αχρήματη επιστημονική κοινωνία στα πρότυπα των ανθρώπων -θεών.

Ο Μωϋσής και ο Απόλλων δημιούργησαν το τάγμα που αργότερα ονομάστηκαν Ναζιραίοι και οι Εωσφοριστές το δικό τους τάγμα (στην γη). Βαθμιαία και ιδιαίτερα μετά την αιχμαλωσία της Βαβυλώνας των Εβραίων από τους Πέρσες , μερικοί από το ιερατείο των Εβραίων προσχώρησαν ικανοποιητικά στους Εωσφοριστές.

³ Αποκάλυψη Ιωάννου, κεφ. Ιβ, 7

ΑΠΟ ΠΟΥ ΠΡΟΕΡΧΕΤΑΙ Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Ο φιλόσοφος και μάρτυρας Ιουστίνος, αναφέρει⁴:

«ταῦτα ὦ ἄνδρες Ἕλληνες, οἱ ἐξῶθεν τῆς ἡμετέρας θεοσεβείας περί τῆς ἀρχαιότητος Μωϋσέως ιστοροῦντες γεγράφασι. Καὶ ταῦτα πάντα παρ' Αἰγυπτίων ἱερέων μεμαθηκέναι φήσαντες, παρ' οἷς οὐκ ἐτέχθη Μωϋσῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ πάσης τῆς Αἰγυπτίων παιδεύσεως μετασχεῖν ἠξιώθη, διὰ τοῦτο ὑπὸ θυγατρὸς βασιλέως εἰς παιδὸς ὠκειώσθαι χώραν, καὶ διὰ τὴν προειρημένην πρόφασιν πολλῆς ἠξιώσθαι σπουδῆς, ὡς ιστοροῦσιν οἱ σοφώτατοι τῶν ιστοριογράφων, οἱ τὸν βίον αὐτοῦ καὶ τὰς πράξεις καὶ τοῦ γένους ἀξίωμα ἀναγράψασθαι προελόμενοι, Φίλων τε καὶ Ἰώσηπος. Οὗτοι γὰρ, τὰς Ἰουδαίων ιστοροῦντες πράξεις, ἀπὸ μὲν τοῦ Χαλδαίου γένους τὸν Μωϋσέα γεγενῆσθαι φασί.»

«Αὐτὰ ὦ ἄνδρες Ἕλληνες, ἔχουν γράψει σὲ ἱστορία οἱ ἀπέξω ἀπὸ τὴν δική μας θεοσέβεια (σ.σ. τῶν Χριστιανῶν). Καὶ ὅλα αὐτὰ τα ἔχουν μάθει ἀπὸ ἱερεῖς τῆς Αἰγύπτου καὶ τα ἀνέφεραν , ἀπὸ τοὺς ὁποίους (ἱερεῖς) ὄχι μόνον ὁ Μωϋσῆς διαπλάσθηκε, ἀλλὰ καὶ ὅλη τὴν παιδεία τῶν Αἰγυπτίων ἀξιώθηκε νὰ πάρει, ἐπειδὴ ἐγένε ὑπήκοος στὴν χώρα τοὺς ἐξ αἰτίας τῆς κόρης τοῦ Φαραῶ (σ.σ. πὺν τὸν υἱοθέτησε) καὶ γιὰ αὐτὴ τὴν λεγμένη πρόφαση, ἀξιώθηκε πολλῆς σπουδῆς καὶ ὁ Φίλων καὶ ὁ Ἰώσηπος κινήθηκαν καὶ τὰ ἐγράψαν ἐξ αἰτίας τοῦ ἀξιώματος τοῦ γένους (τῶν Εβραίων πὺν ἦταν γενάρχης ὁ Μωϋσῆς). Γιὰ αὐτοὶ ἀφοῦ ἐξιστόρησαν τὶς πράξεις τῶν Εβραίων, ἰσχυρίστηκαν ὅτι τὸ γένος τοῦ Μωϋσῆ ἦταν ἀπὸ τοὺς Χαλδαίους (σ.σ. καὶ δημιούργησε τὸ ἔθνος τῶν Εβραίων).

Ὁ Χαλδαῖος Μωϋσῆς διδάχθηκε ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς τὴν παιδεία τοὺς καὶ δημιούργησε τὸ ἔθνος τῶν Εβραίων.

Ἀλλὰ καὶ πάλι ὁ Ιουστίνος ἀναφέρει⁵ :

«ἵνα γνῶτε ὅτι πάντων τῶν παρ' ὑμῖν εἴτε σοφῶν, εἴτε ποιητῶν, εἴτε ιστοριογράφων, ἢ φιλοσόφων, ἢ νομοθετῶν, πολλῶ πρεσβύτατος γέγονεν ὁ πρῶτος τῆς

⁴ Ιουστίνου, «Λόγος Παραίνετικός πρὸς Ἕλληνας», 10

⁵ Ιουστίνου, «Λόγος Παραίνετικός πρὸς Ἕλληνας», 9

θεοσεβείας διδάσκαλος ημών Μωϋσής γεγονώς, ως δηλούσιν ημίν αι των Ελλήνων ιστορίαι. Εν γαρ τοις χρόνοις Ωγύγου τε και Ινάχου, ούς και γηγενείς τινές των παρ' υμίν υπειλήφασι γεγενήσθαι, Μωϋσέως μέμνηται ως ηγεμόνος τε και άρχοντος του των Ιουδαίων γένους. Ούτω γαρ Πολέμων τε εν τη πρώτη των Ελληνικών μέμνηται, και Αππίων ο Ποσειδωνίου εν τη κατά Ιουδαίων βίβλου, και εν τη Τετάρτη των ιστοριών, λέγων, κατά Ίναχον Άργους βασιλέα, Αμάσιδος Αιγυπτίων βασιλεύοντος αποστήναι Ιουδαίους, ών ηγείσθαι Μωϋσέα. Και Πτολεμαίος ο Μενδήσιος, τα των Αιγυπτίων ιστορών, άπασι τούτοις συντρέχει. Και οι τα Αθηναίων δε ιστορούντες, Ελλάνικός τε Φιλόχορος ο «τας Ατθίδας», Κάστωρ τε και Θαλός, και Αλέξανδρος ο Πολύιστωρ, έτι δε και σοφώτατοι Φίλων τε και Ιώσηπος, οι κατά Ιουδαίους ιστορήσαντες, ως σφόδρα αρχαίου και παλαιού των Ιουδαίων άρχοντος Μωϋσέως μέμνηται.».

«Για να γνωρίζετε ότι από όλους τους δικούς σας, είτε σοφούς, είτε ποιητές, είτε ιστοριογράφους, είτε φιλοσόφους, είτε νομοθέτες, έγινε πιο πριν ο δικός μας δάσκαλος της θεοσεβείας Μωϋσής (σ.σ. των Χριστιανών) , όπως φανερώνουν οι ιστορίες των Ελλήνων. Μέσα στους χρόνους και του Ινάχου και του Ωγύγου, τους οποίους εξέλαβαν κάποιοι από εσάς ότι έχουν γεννηθεί γηγενείς, σημειώνουν τον Μωϋσή και ως ηγεμόνα και ως άρχοντα του γένους των Ιουδαίων. Επειδή έτσι και ο Πολέμων αναφέρει στην αρχή του έργου του των « Ελληνικών» και ο Αππίων ο υιός του Ποσειδωνίου (αναφέρει) στο βιβλίο του για τους Ιουδαίους και στη τέταρτη από τις ιστορίες του λέγει, όταν ο Ίναχος ήταν βασιλέας στο Άργος και ο Άμασις βασίλευε στους Αιγυπτίους, απέδρασαν οι Ιουδαίοι, στους οποίους ηγούνταν ο Μωϋσής. Και ο Πτολεμαίος ο Μενδήσιος αφού ιστορούσε τα πράγματα γύρω από τους Αιγυπτίους , συμφωνεί με τους παραπάνω. Και αυτοί που ιστόρησαν τα πράγματα των Αθηναίων και ο Ελλάνικος και ο Φιλόχορος που έγραψε τις «Ατθίδες» και ο Κάστωρ και ο Θαλλός και ο Αλέξανδρος ο Πολύιστωρ, αλλά και οι σοφώτατοι Φίλων και Ιώσηπος που ιστόρησαν γύρω από τους Ιουδαίους, σημειώνουν τον Μωϋσή σαν αρχαίου και παλαιού άρχοντος των Ιουδαίων .».

Έγινε εκτενής έκθεση γύρω από την αρχαιότητα του Μωϋσή, που διδάχτηκε από τους ιερείς και να δούμε τι ήταν αυτοί οι ιερείς που δίδαξαν και την φιλοσοφία. Ο Κλήμης ο Αλεξανδρέας αναφέρει⁶:

⁶ Κλήμεντος Αλεξανδρέως «Στρωματείς» XXIII

«(ο Μωϋσής) εν δε ηλικία γενόμενος αριθμητικήν τε και γεωμετρίαν ρυθμικήν τε και αρμονικήν έτι και την μετρικήν άμα και την μουσικήν παρά τοις διαπρέπουσιν Αιγυπτίων εδιδάσκετο και προσέτι την διά συμβόλων φιλοσοφίαν, ήν εν τοις ιερογλυφικοίς γράμμασιν επιδείκνυνται. Την δε άλλην εγκύκλιον παιδείαν Έλληνες εδίδασκον εν Αιγύπτω, ως αν βασιλικόν παιδίον, ά φησί Φίλων τε εν του Μωϋσέως βίω, προσεμάνθανε δε τα των Ασσυρίων γράμματα και την των ουρανίων επιστήμην παρά τε Χαλδαίων και Αιγυπτίων, όθεν εν ταις πράξεσι «τόσα σοφία Αιγυπτίων παιδεύσαι» φέρεται. Ευπόλεμος δε εν τω περί των εν τη Ιουδαία βασιλέων τον Μωϋσή φησί πρώτον σοφόν γενέσθαι και γραμματικήν πρώτον τοις Ιουδαίοις παραδούναι και παρά Ιουδαίων Φοίνικας παραλαβείν, Έλληνας δε παρά Φοινίκων».»

« Όταν ενηλικιώθηκε ο Μωϋσής και την αριθμητική και την γεωμετρία και την ρυθμική και την αρμονική και την μετρική και συγχρόνως και την μουσική διδασκόνταν από τους διαπρεπείς Αιγυπτίους και επι πλέον την φιλοσοφία με σύμβολα , η οποία επιδεικνύεται με ιερογλυφικά γράμματα. Την άλλη εγκύκλιο παιδεία του την δίδασκαν Έλληνες στην Αίγυπτο επειδή ήταν βασιλόπαιδο, και τα οποία ο Φίλων στον βίο του Μωϋσή ιστορεί, μάθαινε δε και τα γράμματα των Ασσυρίων και από τους Χαλδαίους και τους Αιγυπτίους την ουράνια επιστήμη, όπως φέρεται και στις Πράξεις των Αποστόλων «τόσα πράγματα ότι εκπαιδεύτηκε από τους Αιγυπτίους». Και ο Ευπόλεμος στο έργο του περί των βασιλέων των Ιουδαίων, ισχυρίστηκε ότι πρώτος σοφός έγινε στην γραμματική και ότι την παρέδωσε πρώτα στους Ιουδαίους, από αυτούς την παρέλαβαν οι Φοίνικες και από αυτούς οι Έλληνες.».

Ο Μωϋσής διδάχτηκε την γραμματική, που την παρέδωσε στους Φοίνικες και αυτοί στους Έλληνες. Τι άλλο από Ελληνική γραμματική ήταν αυτή; Αυτή λοιπόν διδάχτηκε στον Μωϋσή από ποιόν; δεν αναφέρεται. Ήταν ο Απόλλωνας που κατέβηκε από τις κοινότητες του διαστήματος, έγινε αρχιερέας με τον Μωϋσή στην Σαΐδα της Αιγύπτου και ανήκε στην ομάδα Έφυλον, ενώ ο Μωϋσής ανήκε στην συνεργαζόμενη ομάδα Δέλτα. Αλλά και την εγκύκλιο παιδεία στην Σαΐδα δίδασκαν Έλληνες ιερείς. Τι άλλο από και φιλοσοφία ήταν η εγκύκλιος παιδεία, που δεν μπορεί να γραφεί με ιερογλυφικά. Συνεπώς η βίβλος (η πεντάτευχος) πρώτα γράφηκε στα Ελληνικά από τον Μωϋσή, που αφού γνώρισε τα Ασσυριακά και τα Χαλδαϊκά,

προφανώς έγινε γενάρχη της Αραμαϊκής γλώσσας, στην οποία κατά ικασία μεταφράστηκε η βίβλος μετά την αιχμαλωσία στην Βαβυλώνα. Και επί Πτολεμαίου το 270 π.Χ. μεταφράστηκε στην Ελληνική των χρόνων αυτών (επί Μωϋσή ήταν προομηρική η Ελληνική γλώσσα).

Σημειώνουμε ότι οι Έλληνες ιερείς παρέδωσαν την Ελληνική γλώσσα σε Εβραίους, αυτοί σε Φοίνικες και αυτοί στους Έλληνες; Οι Έλληνες ιερείς δεν μπορούσαν να παραδώσουν την Ελληνική γλώσσα απ' ευθείας σε Έλληνες, όπως Κρήτες και Μυκηναίους ή άλλους;

Αλλά και αν η φιλοσοφία ήταν γραμμένη με ιερογλυφικά, δεν μπορούσε να τα κάνει χρήση ο Μωϋσής, που έγραψε στην Ελληνική γλώσσα. Να τι ο Ιουστίνος αναφέρει⁷:

«Αστρονομία δε, και αστρολογία, και γεωμετρία, παρ' Αιγυπτίους τότε χυδαία τε, και πεζά και αγοραία μαθήματα λελόγιστο. Τίμια δε ήν παρ' αυτοίς τα ιερογλυφικά καλούμενα, τα τε εν τοις αδύτοις ου τοις τυχούσιν, αλλά τοις εγκρίτοις παραδιδόμενα. Ών ο προφήτης ει και την είδησιν έσχεν, αλλ' ουκέτι και την χρήσιν....».

«Υπολογίζονταν τότε σαν χυδαία και πεζά και αγοραία μαθήματα η Αστρονομία και η Αστρολογία στους Αιγυπτίους. Τίμια σε αυτούς ήταν τα ιερογλυφικά και τα οποία δεν παραδίδονταν σε τυχαίους, αλλά σε έγκριτους. Των οποίων (ιερογλυφικών) και αν και γνώση είχε ο προφήτης, όμως όχι πλέον και την χρήση.....».

Συμπεραίνεται ότι ο Μωϋσής έμαθε και έγραψε στην Ελληνική γλώσσα που δίδασκαν Έλληνες ιερείς στην Σαΐδα (ήταν προομηρική γλώσσα) και την φιλοσοφία και τις άλλες επιστήμες, που ο Απόλλων κατέβηκε από το διάστημα να εξηγήσει. Πρέπει να γνωρίζετε, ότι η γνώση που δεν διδάσκεται για πολύ καιρό, όπως οι επιστήμες μετά από την παγκόσμια καταστροφή το 9000 π.Χ., ξεχνιούνται και δεν γίνονται καταληπτές. Κλασικό παράδειγμα, η φιλοσοφία που σταμάτησε να διδάσκεται όταν ο Ιουστινιανός έκλεισε τις φιλοσοφικές σχολές, αλλά και η Τουρκοκρατία έσβησε κάθε επιστημονική πνοή, μετά δεν έγινε καταληπτή και χρειάζεται η δική μας παρεμβολή (του συγγραφέα), να εξηγήσει την γνώση αυτή. Ο

⁷ Ιουστίνου, «Αποκρίσεις προς Ορθοδόξους» ΚΕ

συγγραφέας , από μικρός μάθαινε μόνος του και χωρίς δασκάλους πολλές φορές. Ο Απόλλων κατέβηκε από τις κοινότητες του διαστήματος να διδάξει τι ήταν ξεχασμένο και δείτε αυτό το χωρίο για το τι ήταν οι ουράνιοι⁸:

«ο μεν δη μέγας εν τω ουρανώ Ζεύς πτηνόν άρμα ελαύνων»

«ο μεν λοιπόν μέγας Ζεύς, τον ουρανό διασχίζει με ιπτάμενο άρμα»

Τι άλλο από εξωγήινους πρόκειται; Δείτε όμως αυτό το χωρίο του Ιουστίνου που παραθέτουμε αμέσως , για να διαπιστώσετε αυτό που αναφέραμε παραπάνω, ότι πριν την γένεση του χοϊκού ανθρώπου, υπήρχαν οι άνθρωποι που επονομάστηκαν θεοί και που με γενετικά πειράματα έφτιαξαν τον χοϊκό⁹:

«και περί ανθρώπου δε ομοίως, πρότερον μεν ονόματος μέμνηται Μωϋσής, είτα μετά τα πολλά των κτισμάτων περί πλάσεως ανθρώπου πεποιήται μνήμην, ούτω λέγων. «και εποίησεν ο Θεός τον άνθρωπον, χουν από γης λαβών». Ωθήθη γουν τον μεν πρότερον ονομασθέντα άνθρωπον προϋπάρχειν του γενομένου, τον δε εκ της γης πλασθέντα ύστερον κατά το προϋπάρχον είδος γεγενήσθαι.»

«και για τον άνθρωπο όμοια, πιο πριν έκανε μνεία ο Μωϋσής, έχει κάνει μνήμη για την πλάση του ανθρώπου έπειτα (από την γένεση) των πολλών κτισμάτων, αφού είπε τα εξής: «και εποίησε ο Θεός τον άνθρωπο αφού έλαβε χόμα από την γη». Θεώρησε λοιπόν, τον άνθρωπο που έτσι ονομάστηκε πιο πριν και προϋπάρχει αυτού που έγινε, ύστερα από το είδος αυτό που προϋπήρχε, ότι γεννήθηκε (ο χοϊκός).»

Πάλι και σχετικά με τα παραπάνω, ο Πλάτων αναφέρει¹⁰:

«Θεοί θεών, ών εγώ δημιουργός πατήρ τε έργων, δι' εμού γενόμενα άλυτα εμού γε μη θέλοντος.....

ίνα ουν θνητά τε ή το τε παν τόδε όντως άπαν ή, τρέπεσθε κατά φύσιν υμείς επί την των ζώων δημιουργίαν, μιμούμενοι την εμή δύναμιν περί την ημετέραν γένεσιν... το δε

⁸ Ιουστίνου, «Λόγος Παραινετικός προς Έλληνας»

⁹ Ιουστίνου, «Λόγος Παραινετικός προς Έλληνας», 30

¹⁰ Πλάτωνος «Τίμαιος», 41 a

λοιπόν υμείς, αθανάτων θνητόν προσυφαίνοντες, απεργάζεσθε ζώα και γεννάτε τροφή και διδόντες αυξάνετε και φθίνοντα πάλιν δέχεσθε....

Συστήσας δε το παν διείλεν ψυχάς ισαρίθμους τοις άστροις, ένειμέν θ' εκάστην προς έκαστον, και εμβιβάσας ως ες όχημα, την του παντός φύσιν έδειξεν , νόμους τε τους εμαρμένους είπεν αυταίς, ότι γένεσις πρώτη μεν έσοιτο τεταγμένη μία πάσιν, ίνα μη τις ελατοίτο υπ' αυτού, δέοι δε σπαρείσας αυτάς εις τα προσήκοντα εκάσταις έκαστα όργανα χρόνων κρείτον τούτου είη γένος ό και έπειτα κεκλήσοιτο , ανήρ. Οπότε δη σώμασιν εμφυτευθείεν εξ ανάγκης, και το μεν προσίοι, το δ' απίοι του σώματος αυτών...

και τον μεν ευ ποι προσήκοντα χρόνον βιούς, πάλιν εις την του συνόμου πορευθείς οίκησιν άστρου, βίον ευδαίμονα έξοι, σφαλείς δε τούτων εις γυναικός φύσιν ευ τη δευτέρα γενέσει μεταβαλοί.....

διαθεσμοθετήσας δε πάντα αυτοίς ταύτα, ίνα της έπειτα είη κακίας εκάστων αναίτιος, έσπειρεν τους μεν εις την γην, τους δ' εις την σελήνην, τους δ' εις τάλλα όσα όργανα χρόνου. Τον δε μετά τον σπόρον τοις νέοις παρέδωκεν θεοίς σώματα πλάττειν θνητά, το τα' επίλοιπον, όσον έτι ήν ψυχής ανθρωπίνης δέον προσγενέσθαι, τούτο και πανθ' όσα ακόλουθα εκείνοις απεργασαμένους άρχειν, και κατά δύναμιν ότι κάλλιστα και άριστα το θνητόν διακυβερνάν ζώον, ότι μη κακών αυτό εαυτώ γίγνοιτο αίτιον ».

«Θεοί θεών των οποίων εγώ είμαι δημιουργός και πατέρας έργων, διά μέσου εμού έγιναν άλυτα αφού δεν ήθελα εγώ.....

για να είναι και θνητά και το παν αυτό εδώ πράγματι όλο να είναι (θνητό), έχετε τρέψει στην φύση εσείς (σ.σ. οι θεοί, να είναι θνητά) την δημιουργία των ζώων, και που μιμηθήκατε την δική μου δύναμη γύρω από την δική σας γένεση...

το λοιπόν δε εσείς αφού υφαίνατε στους αθάνατους τα θνητά, επεξεργαστήκατε τα ζώα και δημιουργείτε τροφή (σ.σ. που δίδετε στα ζώα) και να τα μεγαλώνετε και να πεθαίνουν πάλι δέχεστε...

Αφού συνέστησε (σ.σ. ο Θεός) δε ψυχές ισάριθμες με τα άστρα, το παν έτσι προχώρησε και διένειμε σε κάθε ένα μία, και αφού επιβίβασε σαν σε όχημα, έδειξε την φύση του παντός και αποκάλεσε αυτές (τις ψυχές) μοιραίους νόμους, γιατί θα γινόταν **η πρώτη γένεση** μία σε όλα, για να μην μπορούσε ελαττωθεί κανείς από αυτόν (τον Θεό) , έπραξε ώστε να σπείρει αυτές (τις ψυχές) στα πρέποντα όργανα για κάθε μία , να δημιουργήσει μέσα στους χρόνους το θεοσεβέστατο (είδος) των ζώων (τους θεούς δηλαδή), και η φύση αυτή (το είδος αυτό) να γίνει το καλύτερο γένος, το

οποίο κλήθηκε **άνδρας** έπειτα. Οπότε λοιπόν να εμφυτεύσει τα σώματα από ανάγκη (σ.σ. στις ψυχές) και το μεν να φέρει το δε να πάρει από αυτές το σώμα....

Και άλλος μεν αφού έζησε καλά και όσο χρόνο του άρμοζε, πάλι στην σύννομο οίκηση άστρου αφού πορεύτηκε, ήθελε έχει βίο ευδαίμονα και συνηθισμένο, αφού δε έσφαλε σε αυτούς, δηλαδή που ήθελε να μεταβάλλει στην **δεύτερη γένεση** προς την **φύση της γυναίκας**....

Αφού δε κανόνισε όλα αυτά σε αυτούς, για να είναι αναίτιος καθενός της κακίας όποιας ήθελε γίνει, έσπειρε άλλους μεν στην γη, άλλους στην σελήνη ,άλλους σε όλα τα άλλα άστρα, όσα είναι όργανα του χρόνου (**ο χρόνος είναι αιώνας** που δημιούργησε ο ένας Θεός). Έπειτα από την σπορά (γένεση) των νέων θεών, τους παρέδωσε να πλάθουν θνητά σώματα (ανθρώπους) και το λοιπόν, όσο επί πλέον ήταν πρόπον να προσδώσουν ψυχή ανθρώπινη, αυτό και όλα όσα ακολούθησαν σε εκείνους να επεξεργαστούν να άρχουν και κατά δύναμη και πολύ καλά και άριστα να διακυβερνούν τον άνθρωπο, επειδή αυτός δεν μπορούσε να γίνει αίτιο κακών στον εαυτό του. .».

Ο Θεός δημιούργησε ανθρώπους- θεούς μέσα στο σύμπαν (νομίζουμε ότι από την γη αποίκησαν το σύμπαν), που ήταν άνδρες στην πρώτη γένεση και στην δεύτερη γένεση δημιούργησε τις γυναίκες και έσφαλε προς τους άνδρες. Θυμηθείτε ότι στην γένεση κατηγορήθηκε η γυναίκα, ότι παρασύρθηκε από τον όφι- Σατανά –Εωσφόρο, τους εκπεσμένους στο διάστημα μετά την δεύτερη γένεση, και ώθησε τον Δάμωνα-Αδάμ άνθρωπο πλασμένο χοϊκό, σε πτώση.

Την ζωή που πλάστηκε πάνω στην γη, ακολούθησαν καταστροφές. Ο Ασσύριος Τατιανός αναφέρει¹¹:

«όθεν ει μετά τον Ίναχον αι διαφανέστεραι πράξεις παρ' Έλλησιν ανεγράφησαν τε και γινώσκονται, δήλον ως μετά Μωϋσέα. Κατά μεν γαρ Φορωνέα τον μετ' Ίναχον μνημονεύεται παρ' Αθηναίοις Ωγγυος, εφ' ού κατακλυσμός ο πρώτος. Κατά δε Φόρβαντα Ακταίος, αφ' ού Ακταία η Αττική. Κατά δε Τριόπαν Προμηθεύς και Επιμηθεύς και Ατλας και ο διφυής Κέκροψ και η Ιώ. Κατά δε Κρότωπον η επί Φαέθονος εκπύρωσις και η επί Δευκαλίωνος επομβρία.».

¹¹ Τατιανού, «Προς Έλληνας», 39

«από όπου και εάν και αναγράφησαν και γνωρίζονται μετά τον Ίναχο, οι επιφανέστερες πράξεις γύρω από τους Έλληνες, είναι φανερό ότι είναι μετά κατώτερες από) τις πράξεις του Μωϋσή. Επειδή κατά τον Φορωνέα τον ύστερο του Ινάχου, μνημονεύεται στους Αθηναίους ο Ωγυγος, επί του οποίου έγινε ο πρώτος κατακλυσμός. Κατά δε τον Φόρβαντα μνημονεύεται ο Ακταίος, από τον οποίο ονομάστηκε Ακταία η Αττική. Κατά δε τον Τρόπα, μνημονεύεται ο Προμηθέας και ο Επιμηθέας και ο Άτλαντας και ο Κέκροπας που έχει δύο φύσεις και η Ιώ. Κατά δε τον Κρότωπο μνημονεύεται η επί του Φαέθωνος εκπόρωση (πυρηνικός πόλεμος;) και η επί του Δευκαλίωνος βροχή (κατακλυσμός).

Αναμφισβήτητα οι κατακλυσμοί και οι πυρηνικές καταστροφές, κατάστρεψαν επανειλημμένα τον χοϊκό άνθρωπο, που αναζητά πλέον την ματαίωση της επόμενης πυρηνικής καταστροφής. Μετά το γένος των θεών-ανθρώπων, τέσσερις πολιτισμοί χοϊκών ανθρώπων καταστράφηκαν και τώρα είμαστε στον πέμπτο.

Αλλά αφού αναφερθήκαμε στην καταγωγή και ιστορία του ανθρώπου και προφανώς της φιλοσοφίας που δόθηκε στους ανθρώπους από το διάστημα, ας εισέλθουμε σ' αυτή.

Η ΘΕΩΡΙΑ ΤΟΥ ΜΩΨΗ

Ο Ιουστίνος αναφέρει¹²:

«και Πλάτων δε μετά τον Θεόν και την ύλην, το είδος τρίτην αρχήν είναι λέγων, ουκ άλλοθεν πόθεν, αλλά παρά Μωϋσέως την πρόφασιν ειληφώς φαίνεται, το μεν του είδους όνομα από των Μωϋσέως μαθηθώς ρητών, ου διδαχθείς δε τμηκαύτα παρά των ειδότων, ότι ουδέν εκτός της μυστικής θεωρίας την υπό του Μωϋσέως ειρημένην, σαφώς γινώσκειν εστί δυνατόν.»

« και ο Πλάτων μετά τον Θεό και την ύλη, αφού είπε ότι είναι τρίτη αρχή η ιδέα (το είδος), όχι από κάπου αλλού, αλλά φαίνεται ότι πήρε αυτά που προείπε ο Μωϋσής, αφού έμαθε το μεν όνομα του είδους από τα λεγόμενα του Μωϋσή, του

¹² Ιουστίνου, «Λόγος Παραινετικός προς Έλληνας», 29

οποίου αφού διδάχτηκε αυτά από τους ειδήμονες, τίποτε άλλο από την μυστική θεωρία που λέχτηκε από τον Μωϋσή, είναι δυνατό να γνωρίζει με σαφήνεια.».

Ο Μωϋσής κατά τον Ιουστίνο διατύπωσε μυστικές θεωρίες, ότι και μετά ο Πλάτων υποστήριξε, ότι αρχές είναι ο Θεός , η ύλη και η ιδέα (δηλαδή ότι προ-υπάρχουν). Για την αλληλουχία Μωϋσή και Πλάτωνα ,να τι ο Κλήμης αναφέρει¹³:

«Νουμήνιος δε ο Πυθαγόρειος φιλόσοφος άντικρυς γράφει, «τι γάρ εστι Πλάτων ή Μωϋσής αττικίζων;».».

«Ο Νουμήνιος δε ο φιλόσοφος ο Πυθαγόρειος απεναντίας γράφει, «γιατί τι άλλο είναι ο Πλάτων από τον Μωϋσή που Αττικίζει;».».

Θα δούμε δημοσιευμένες θέσεις του Μωϋσή , θέσεις που ασφαλώς αντανakλούν την μυστική θεωρία του και τι αυτές σημαίνουν. Ο Μωϋσής αναφέρει¹⁴:

«Εν αρχή εποίησεν ο Θεός ουρανόν και γην. Η δε γη ήν αόρατος και ακατασκεύαστος και σκότος επάνω της άβυσσου. Και πνεύμα Θεού επεφέρετο επάνω του ύδατος.».

«Αρχικά εποίησε ο Θεός τον ουρανό και την γη, η δε γη ήταν αόρατη και ακατασκεύαστη και σκότος σκέπαζε την άβυσσο. Και πνεύμα Θεού περιφέρονταν πάνω από τα ύδατα.».

Σημειώνουμε ότι οι εβδομήκοντα που μετέφρασαν την βίβλο στην Ελληνική, απέδωσαν τον πληθυντικό όρο Ελωχείμ σαν θεό (ενικός Ελωάχ). Ο Τρεμπέλας στην Δογματική αναφέρει ότι στην βίβλο ο όρος Ελωχείμ άλλοτε αναφέρεται στο θεό, άλλοτε στους αγγέλους και άλλοτε στους ανθρώπους (τον ονομάζει πληθυντικό μεγαλοπρέπειας)..

Στεκόμαστε στον όρο «εποίησεν» που αναφέρει η βίβλος και θυμηθείτε ότι αναφέρεται η φράση «εν αρχή εποίησε(α;)ν Ελωχείμ ουρανόν και γην». Θα πάμε

¹³ Κλήμεντος Αλεξανδρέως, «Σρωματείς» XXII,33

¹⁴ Μωϋσέως «Γένεσις», Α

στον φιλόσοφο Ιουστίνου, που θα διευκρινίσει την διαφορά μεταξύ του όρου εποίησε και δημιούργησε. Αναφέρει¹⁵:

«Αναγκαίον οίμαι και τούτον προσέχειν τον νουν, ότι ουδέ ποιητήν αυτόν ο Πλάτων, αλλά δημιουργόν ονομάζει θεών, καίτοι πολλοίς διαφοράς εν τούτοις ούσης κατά την αυτού Πλάτωνος δόξαν. Ο μεν γαρ ποιητής, ουδενός ετέρου προσδεόμενος, εκ της αυτού δυνάμεως και εξουσίας ποιεί το ποιούμενο. Ο δε δημιουργός, την της δημιουργίας δύναμιν εκ της ύλης ειληφώς, κατασκευάζει το γινόμενον. Αλλ' ίσως τινές, την της πολυθεότητος δογμάτων αποστήναι, μη βουλόμενοι, αυτόν τον δημιουργόν τοις δημιουργηθείσι θεοίς ταυτ' ειρηκέναι φήσουσιν..... Ωστε μάτην ο Πλάτων αδύνατα χαρίζεσθαι των κατ' αυτόν δημιουργόν, τους άπαξ, διά το εξ ύλης γεγενήσθαι, φθαρτούς και αυτούς γενομένους, αύθις δι' αυτού αφθάρτους και αλύτους επαγγελόμενος έσεσθαι. Την γαρ της ύλης δύναμιν, αγέννητον και ισόχρονον και ηλικιώσιν κατά την αυτού δόξαν του δημιουργού ούσαν, αντιστατείν εικός τη αυτού βουλήσει.»

«Νομίζω ότι είναι αναγκαίο και αυτόν να προσέξουμε τον νου, γιατί ούτε ποιητή αυτόν ο Πλάτων ονομάζει, αλλά δημιουργό θεών, καίτοι υπάρχει μεγάλη διαφορά σε αυτά (ποιητής- δημιουργός) κατά την θεωρία του Πλάτωνα. Γιατί ο μεν ποιητής, αφού δεν έχει ανάγκη κανενός, από την δική του δύναμη και εξουσία ποιεί ότι ποιεί. Ο δε δημιουργός, αφού πήρε την δύναμη της δημιουργίας από την ύλη, κατασκευάζει αυτό που γίνεται. Αλλά ίσως μερικοί που δεν θέλουν να απομακρυνθούν από τα δόγματα της πολυθεΐας, ισχυρίζονται ότι αυτός ο δημιουργός αυτά να έχει πει στους δημιουργημένους θεούς...Ωστε μάταια ο Πλάτων να χαρίζει ότι έχει αδυναμία να δημιουργήσει με ίδια δύναμη ο κατ' αυτόν δημιουργός, αυτών που δημιουργήθησαν, τους (θεούς) μία φορά (έχει ανάγκη), επειδή γεννήθηκαν από την ύλη, φθαρτοί και αυτοί έγιναν, αμέσως διά μέσου του Θεού και όρισε αυτοί να γίνουν άφθαρτοι και άλυτοι. Γιατί την δύναμη της ύλης, που είναι αγέννητη και ισόχρονη και ίδιας ηλικίας της θεωρίας του δημιουργού, ότι αντιστέκεται φυσικά προς την θέληση αυτού.»

Ο Ιουστίνος αντιδιαστέλλει τον ποιητή και τον δημιουργό και ο ποιητής δεν έχει ανάγκη κάποιου άλλου για να ποιήσει, ενώ ο δημιουργός έχει ανάγκη της

¹⁵ Ιουστίνου, «Λόγος Παιρητικός προς Έλληνας», 22

προυάρχουσας ύλης ή κατά τον Πλάτωνα των θεών που ποίησε, για να δημιουργήσει.

Πάμε τώρα στην Γένεση του Μωϋσή, που ορίζει ότι η γη ήταν αόρατη και ακατασκευάστη. Προϋποθέτει ότι η ύλη (γη) προϋπήρχε! Αλλά ας δούμε στην Γένεση τον Μωϋσή που αναφέρει¹⁶:

«ποιήσωμεν άνθρωπον κατ' εικόνα ημών και κατ' ομοίωσιν...»

«ας ποιήσουμε τον άνθρωπο, όπως είναι η εικόνα μας και ομοιώσή μας».

Ο Μωϋσής χρησιμοποιεί πληθυντικό, ο Θεός αναφέρεται στον πληθυντικό, ας ποιήσουμε, τι άλλο από ότι διά μέσου των θεών που ποίησε και με αυτούς, ποιεί τον άνθρωπο. Σημειώνουμε ότι η μετάφραση δεν πρέπει να αποδόθηκε σωστά και αντί του ποιώ έπρεπε να χρησιμοποιηθεί το δημιουργώ.

Η σύγχρονη θεολογία δέχεται ότι το ποιήσωμεν αναφέρεται στα τρία πρόσωπα του τριαδικού θεού. Ο Μωϋσής βέβαια δεν γνώριζε την θεωρία του τριαδικού θεού, που πολύ αργότερα, ο Ιωάννης ο θεολόγος καταχύρωσε αξιοποιώντας ρήσεις του Ιησού. Επισημαίνουμε ότι ο Μωϋσής αναφέρει ότι Πνεύμα Θεού επιφέρονταν επάνω του ύδατος, που σαφώς δεν εννοείται το Πνεύμα σαν πρόσωπο, αλλά σαν ιδιότητα του Θεού, που ο Ιουστίνος τον αποκαλεί και νου.

Η ΘΕΩΡΙΑ ΤΟΥ ΠΛΑΤΩΝΑ

Θα διερευνήσουμε την θεωρία του Πλάτωνα, που υποστηρίχτηκε από τους Ιουστίνο και Κλήμεντα τον Αλεξανρέα, ότι μυήθηκε στην μυστική θεωρία του Μωϋσέως. Αναφέρει¹⁷:

«Ἔστιν οὖν δη κατ' ἐμὴν δόξαν πρῶτον διαιρετέον τάδε. Τί το ὄν αἰί, γένεσιν δε οὐκ ἔχον, και τι το γινόμενον μεν αἰί, ὄν δε οὐδέποτε; το μεν δη νοήσει μετὰ λόγου περιληπτόν, αἰί κατὰ ταυτά ὄν, το δ' αὖ δόξῃ μετ' αἰσθήσεως ἀλόγου δοξαστόν, γεγόμενον και ἀπολλύμενον, ὄντως δε οὐδέποτε ὄν. παν δε αὖ το γιγνόμενον, ὑπ' αἰτίου τινός ἐξ ἀνάγκης γίγνεσθαι. Παντί γαρ ἀδύνατον χωρὶς αἰτίου γένεσις σχεῖν. Ὅτου μεν

¹⁶ Μωϋσέως, «Γένεσις», Β

¹⁷ Πλάτωνος, «Τίμαιος», 27d

ουν αν ο δημιουργός προς το κατά ταυτά έχων βλέπων αεί, τοιούτω τινί προσχρώμενος παραδείγματι, την ιδέαν και δύναμιν αυτού, απεργάζεται, καλόν εξ ανάγκης ούτως αποτελείσθαι παν. Ου δ' αν εις γεγονώς γεννητώ παραδείγματι προσχρώμενος, ου καλόν. Ο δη πας ουρανός, ή κόσμος ή και άλλο ότι ποτέ, ονομαζόμενος μαλιστα' αν δέχοιτο, τουθ' υμίν ονομάσω σκεπτέον δ' ουν περί αυτού πρώτου, όπερ υπόκειται περί παντός εν αρχή δειν σκοπείν, πότερον ήν αεί, γενέσεως αρχήν έχων ουδεμίαν, ή γέγονεν, απ' αρχής τινός αρζάμενος. Γέγονεν.

«Υπάρχουν λοιπόν αυτά στην θεωρία μου πρώτα να διαιρέσουμε. Κάτι αιώνιο είναι το όν, που δεν έχει γένεση, και κάτι που γίνεται μεν πάντοτε, δεν είναι ποτέ ον. Το μεν (ον) περιλαμβάνει και νόηση, παντοτινό είναι όν σύμφωνα με αυτά, αυτό δε πάλι που θεωρούμε με άλογη αίσθηση και είναι εξεταζόμενο, που γίνεται και χάνεται (το υλικό σώμα), πραγματικά δε ποτέ δεν είναι όν. Κάθε τι δε πάλι που γίνεται, γίνεται από κάποιο αίτιο και από ανάγκη. Γιατί το κάθε τι εναι αδύνατο να έχει γένεση χωρίς κάποιο αίτιο και ανάγκη. Από όπου μεν λοιπόν ο δημιουργός μπορεί να διάκειται προς αυτά και να βλέπει πάντοτε, και αφού χειρίζεται κάποιο τέτοιο παράδειγμα, απεργάζεται την ιδέα και την δύναμη αυτού, και καλό από ανάγκη έτσι αποτελείται το παν. Ούτε θα μπορούσε να πραγματοποιήσει κάτι μη καλό, χρησιμοποιώντας στο γεννητό κάποιο παράδειγμα (επεξεργαζόμενος την ιδέα του και την δύναμή του). Ο ουρανός όλος λοιπόν, ή ο κόσμος, ή κάτι άλλο ποτέ αν μπορούσε να δεχτεί να ονομάζεται έτσι μάλιστα, αυτό εμείς πρέπει να σκεφτούμε να ονομάσουμε πρώτο λοιπόν, το οποίο ακριβώς πρέπει να εξετάσουμε ότι υπόκειται το παν, ποιο από τα δύο , ήταν παντοτινό και δεν είχε καμία γένεση , ή έχει γίνει αφού άρχισε (ο Θεός) από κάποια αρχή. Έχει γίνει.»

Διαπιστώνουμε ότι τον αγέννητο Θεό καλεί ον και όχι ων ο Πλάτωνας και ότι ο κόσμος έγινε με σχέδιο και από κάποια ιδέα και ότι ο κόσμος είναι γεννημένος (γέγονεν). Δείτε όμως αυτό το κομμάτι, αποκαλεί τον Θεό ποιητή γεννημένης ύλης, αναφέρει¹⁸:

¹⁸ Πλάτωνος, «Τίμαιος», 31b

«Σωματοειδές δε δη και ορατόν απτόν τε δει το γενόμενον είναι, χωρισθέν δε πυρός ουδέν αν ποτε ορατόν γένοιτο, ουδέ απτόν άνευ στερεού, στερεόν δε ουκ άνευ γης. Οθεν εκ πυρός και γης το του παντός αρχόμενος συνιστάται σώμα ο θεός εποίει.».

«Σωματοειδής και απτός και ορατός (ο κόσμος) πρέπει να είναι αυτό που γίνεται, όταν δε χωρισθεί από την φωτιά, τίποτε και ποτέ δεν μπορεί να γίνει ορατό, ούτε απτό χωρίς κάποιο στερεό μπορεί να γίνει, στερεό χωρίς γη. Από όπου από φωτιά και γη αφού άρχισε να συνιστά ο Θεός το παν, το ποιούσε.».

Από την σύσταση του κόσμου άρχισε ο Θεός και ποιήσε την ύλη. Ο Πλάτων χρησιμοποιεί το ποιεί ο Θεός από το μηδέν, ενώ ο δημιουργός δημιουργεί διά μέσου άλλων την ύλη, η οποία προϋπάρχει. Αμφιταλαντεύεται ο Πλάτων μεταξύ γεννητής ύλης και Θεού ποιητή και από την άλλη μεριά, Θεού δημιουργού που πλάθει την προϋπάρχουσα ύλη, διά μέσου των θεών που γέννησε και του χρόνου, που είναι ένας και ο μοναδικός αιώνας (έτσι τον αποκαλεί). Δείτε¹⁹:

«ως δε κινηθέν αυτό και ζων ενόησεν των αιδίων θεών γεγονός άγαλμα ο γεννήσας πατήρ, ηγάσθη τε και ευφρανθείς έτι δη μάλλον όμοιον προς το παράδειγμα επενόησεν απεργάσασθαι. Καθάπερ ουν αυτό τυγχάνειν ζών αιδιον ον, και τότε το παν ούτως εις δύναμιν επεχείρησε τούτον αποτελείν. Η μεν ουν του ζώου φύσις ετύγχανε ούσα αιώνιος, και, τούτο μεν δη του γεννητού παντελώς προσάπτειν ο ως ήν δυνατόν. Εικόμ δε επενόει κινητόν τινά αιώνος ποιήσαι, και διακοσμών άμα τον ουρανόν ποιεί μένοντος αιώνος εν ενί κατ' αριθμόν ιούσαν αιώνιον εικόνα, τούτον ον δη χρόνον ωνομάκαμεν. Ημέρας γαρ και νύκτας και μήνας και ενιαυτούς, ουκ όντας περί ουρανόν γενέσθαι, τότε άμα εκείνω συνισταμένω την γένεσιν αυτών μηχανάται. Ταύτα δε πάντα μέρη του χρόνου, και το τα' ην το τα' έσται χρόνου γεγονότα είδη, ά δη φέροντες λανθάνομεν επί την αιδιον ουσίαν ουκ ορθώς.».

«Όπως ότι κινήθηκε δε αυτό και ότι είναι ζωντανό, το επινόησε με τους αιώνιους θεούς ο πατέρας που τους γέννησε και έγινε άγαλμα, και ευχαριστήθηκε και αφού ευφράνθηκε ,επι πλέον λοιπόν περισσότερο , επινόησε να επεξεργασθεί όμοιο προς το παράδειγμα. Καθώς λοιπόν αυτό τυχαίνει να είναι ζώο αιώνιο ον (ο

¹⁹ Πλάτωνος, «Τίμαιος»,39c

Θεός), και αυτό ακριβώς το παν, επιχείρησε αυτό να έχει έτσι δύναμη. Η μεν λοιπόν φύση του ζώου τύχαινε να είναι αιώνια και αυτού μεν λοιπόν του γεννητού εντελώς να προσάψει (την αιωνιότητα) όπως ήταν δυνατό. Φυσικά επινόησε να ποιήσει κάποιο αιώνα με κίνηση, και επένδυσε αυτόν στον ουρανό (την ύλη) και τον ποιεί, σταθερού του αιώνα και ένα στον αριθμό, να φέρει αιώνια εικόνα ο ουρανός και αυτόν (τον αιώνα) έχουμε ονομάσει χρόνο. Γιατί μέρες και νύχτες και μήνες και έτη, τα οποία δεν είχαν γίνει στον ουρανό, τότε συγχρόνως με την σύσταση (του ουρανού), την γένεση αυτών μηχανάται. Αυτά δε όλα είναι μέρη του χρόνου και το παρελθόν και το μέλλον του χρόνου έχουν γίνει είδη, τα οποία τα φέρουμε και μας διαφεύγει λαθεμένα η αιώνια ουσία (του χρόνου).

Διακρίνουμε ότι ο Πλάτων διατυπώνει ότι ο Θεός ποιεί τον αιώνα χρόνο και τον επενδύει στην γεννημένη ύλη. Ο Θεόςποίησε από το μηδέν τον αιώνα χρόνο με ουσία αιώνια. Η ύλη έχει την αρχή της αφθαρσίας και φαίνεται αιώνια και αυτή, την οποία δημιούργησε ο Θεός. Στην θεωρία μας, η υπερβατική ουσία που ταλαντώθηκε και παράχθηκε το «ίδιον», έχει ουσία την ουσία του αιώνα χρόνου. Δείτε και αυτό το χωρίο για να σχηματίσετε σφαιρική αντίληψη του τι πίστευε ο Πλάτων²⁰:

«...λέγει προς αυτούς ο τότε το παν γεννήσας τάδε «θεοί θεών, ων εγώ δημιουργός πατήρ τε έργων, δι' εμού γενόμενα άλτα εμού γε μη θέλοντος. Το μεν ουν δη δεθέν παν λυτόν, το γε μην καλώς αρμοσθέν και έχον ευ λύειν εθέλειν κακού.»».

«λέγει προς αυτούς, αυτός που γέννησε αυτό το παν, τα εξής, «θεοί θεών, των οποίων εγώ είμαι δημιουργός και πατέρας αφού επεξεργάστηκα, διά μέσου εμένα αφού έγιναν άλτα (αθάνατα), μη θέλοντας εγώ (να λυθούν). Αυτό μεν λοιπόν το παν που δέθηκε γίνεται λυτό, αυτό βέβαια που δεν αρμόστηκε καλά και που έχει το κακό, να λύω θέλω του κακού.»».

Οι Θεοί διά μέσου του Θεού έκτισαν τα πάντα με την αρχή της αφθαρσίας. Δεν διευκρινίζεται από πού προέρχεται το κακό, αλλά ο Θεός μπορεί να λύει από το κακό.

²⁰ Πλάτωνος, «Τίμαιος», 41a

Ο ΣΙΜΩΝ Ο ΜΑΓΟΣ

Ο Ζωροαστρισμός προσπάθησε να διεισδύσει στον Ελληνικό χώρο και ο Πυθαγόρας θα επισκεφθεί την Περσία και θα μνηθεί στα μυστήρια του Μίθρα, αλλά και θα διδαχθεί τον δυϊσμό από τον φιλόσοφο Ζαράτα²¹. Ο Πυθαγόρας θα διδάξει τον δυϊσμό στην σχολή του στην Ελέα και πιθανόν ο Εμπεδοκλής να μυήθηκε απ' αυτόν. Ο Εμπεδοκλής θα διδάξει ότι αρχές είναι η φιλία (η αγάπη) και το νείκος (το μίσος) και θα αποδεχθεί τον δυϊσμό αφού και το νείκος είναι αρχή. Όμως αν και ο Πλάτων μυήθηκε στον δυϊσμό από τον Πυθαγόρειο Αρχύτα, εν τούτοις όπως εκφράζεται στον Τίμαιο δεν τον αποδέχεται, αφού υποστηρίζει ότι από ανάγκη το παν αποτελείται από καλό. Αλλά πάλι θα ταλαντευθεί και θα αναφέρει ότι ο Θεός μπορεί να λύει από το κακό που έχει η ύλη. Οι δυϊστές θεωρούν ότι η ύλη πλάστηκε από κάποιο κατώτερο θεό που έχει το κακό και ο κόσμος είναι ατελής και έχει το κακό όμοια.

Η φιλοσοφία θα περάσει από τον Αριστοτέλη που συνοψίζει τους αρχαίους προσωκρατικούς φιλοσόφους και θεμελιώνει την πλήρη επιστημονική μέθοδο, ο Ελληνισμός θα αντέξει στην ανατολική πίεση του δυϊσμού και θα τον αποκρούσει. Όμως η επέλαση των Ρωμαίων, θα ανοίξει πύλη στην δυϊστική ανατολή.

Στα χρόνια που έζησε ο Ιησούς, πέντε Χριστοί αυτοαποκλήθηκαν, μεταξύ των οποίων είναι ο ίδιος ο Ιησούς, ο Ιούδας, ο Δοσίθεος και ο Σίμων ο Μάγος. Ο Κλήμης Ρώμης αναφέρει²²:

«Επιβάντος δε μού της γης και ξενίαν θηρωμένου, έμαθον ότι Πέτρος τις λεγόμενος, του εν Ιουδαία εισφανέντος ανδρός του σημεία και τέρατα πεποιηκότος ο δοκιμώτατος υπάρχων μαθητής, άριον Σίμωνι τω από Γιθών Σαμαρεί ζήτησιν ποιείται λόγων.».

«Αφού δε επιβιάστηκα στην γη και αφού έτυχα φιλοξενίας, έμαθα ότι κάποιος Πέτρος λεγόμενος, ο πιο κατάλληλος μαθητής, του άνδρα που φάνηκε μέσα στην Ιουδαία και που κάνει σημεία και τέρατα, προβαίνει σε ζήτηση την επαύριο του Σίμωνα του Σαμαρείτη από την πόλη των Γιθών, ένεκα των κυρηγμάτων του.».

Ο Κλήμης στο ίδιο έργο στοXXII, αναφέρει:

²¹ Ιππολύτου Ρώμης, «Κατά Πασών των Αιρέσεων Έλεγχος»

²² Κλήμεντος Ρώμης, «Ομιλία Α΄», XV

«Σίμων ούτος πατρός μεν ἔστιν Αντωνίου, μητρός δε Ραχήλ, Σαμαρεὺς το ἔθνος, ἀπὸ Γιθῶν κώμης.... Οὗτος, ἐν Αλεξανδρείᾳ τῆ πρὸς Αἴγυπτον γεγωνός, Ἑλληνικὴ παιδείᾳ πάνυ ἐξασκήσας εαυτὸν καὶ μαγείᾳ πολὺ δυνηθεὶς καὶ φρενωθεὶς, θέλει νομίζεσθαι ἀνωτάτη τις εἶναι δύναμις καὶ αὐτοῦ του τον κόσμον κτίσαντος Θεοῦ. Ἐνίστε καὶ Χριστὸν εαυτὸν αἰνισσόμενος, Ἐστῶτα προσαγορεύει.....ἀντὶ του ὄντος Χριστοῦ ἡμῶν εαυτὸν ἀγορεύει.»

«Αὐτὸς ὁ Σίμων εἶναι γιὸς του Αντωνίου καὶ τῆς Ραχήλ, στο ἔθνος Σαμαρείτης, ἀπὸ τῆν κώμη των Γιθῶν..... Αὐτὸς ὅταν πῆγε στην Αλεξάνδρεια τῆς Αἰγύπτου, ἀσκήθηκε στην Ἑλληνικὴ παιδείᾳ που μπόρεσε ἀρκετὴ νὰ φθάσει καὶ νὰ καταλάβει, θέλει νὰ νομίζεται ὅτι εἶναι κάποια ἀνώτατη δύναμη καὶ προέρχεται ἀπὸ αὐτὸν τον θεὸ που ἐκτίσε τον κόσμον. Μερικὲς φορὲς υπαινίσσεται τον εαυτὸ του Χριστό, καὶ τον προσαγορεύει Ἐστῶτα.... Ἀντὶ του πραγματικοῦ Χριστοῦ του δικοῦ μας, τον εαυτὸ του ἀγορεύει Χριστό.»

Δείτε καὶ τῆν ἀπόκριση του Πέτρου στον Σίμονα τον Μάγο, που ἀντιδιαστέλλεται με τους θεοὺς του Πλάτωνα ²³:

«Ὁ Κύριος ἡμῶν οὔτε θεοὺς εἶναι ἐφθέγγετο παρά τον κτίσαντα τα πάντα, οὔτε θεὸν εἶναι ἀνηγόρευσεν, Υἱὸν δε θεοῦ του τα πάντα διακοσμήσαντος τον εἰπόντα αὐτὸν εὐλόγως ἐμακάρισεν.»

«Ὁ Κύριός μας δεν ἀνέφερε ὅτι ὑπάρχουν θεοὶ δίπλα ἀπὸ αὐτὸν που ἐκτίσε τα πάντα, οὔτε ἀνέφερε ὅτι εἶναι θεός, Υἱὸ θεοῦ που διακόσμησε τα πάντα καὶ που εἶπε αὐτὸν (Υἱό) εὐλόγα μακάρισε.»

Ἀλλά νὰ ἀρχίσουμε νὰ ἐξετάζουμε τι πίστευε ὁ Σίμων, ὁ Κλήμης ἀναφέρει²⁴:

«Σίμων σήμερον, καθὰ συνετάξατο, ἐτοιμός ἐστιν ἀπὸ των γραφῶν ἐπὶ πάντων ἐλθῶν ἀποδεικνύειν, μὴ τούτον εἶναι Θεὸν ἀνώτατον, ὅς ουρανὸν ἐκτίσεν καὶ γῆν καὶ πάντα τα ἐν αὐτοῖς, ἀλλὰ ἄλλόν τινα ἀγνωστον καὶ ἀνώτατον, ὡς ἐν ἀπορρήτοις ὄντα

²³ Κλήμεντος Ρώμης, «Ὁμιλία Ιζ´» XV

²⁴ Κλήμεντος Ρώμης, «Ὁμιλία Γ´» II

Θεόν θεών. Ὅς δύο ἐπέμψεν θεούς, ἀφ' ὧν ὁ μὲν εἰς ἐστὶν ὁ κόσμον κτίσας, ὁ δὲ ἕτερος ὁ τὸν νόμον δοῦς. Καὶ ταῦτα μηχανάται λέγειν, ὅπως τὸν τῶν ἑνα μόνον μελλόντων σέβειν Θεόν, ὅς ουρανὸν ἐκτίσεν καὶ γῆν, τὴν ὀρθὴν προσελκύση πίστιν.».

«Ὁ Σίμων σήμερα, σύμφωνα με αυτά που ανέφερε, είναι έτοιμος να αποδείξει από τις γραφές αφού αναφέρθηκε σε όλα, ότι δεν είναι αυτός ο ανώτατος Θεός, ο οποίος έκτισε τον ουρανό και την γη και όλα όσα υπάρχουν μέσα σε αυτά, αλλά (υποστηρίζει) άλλον κάποιο άγνωστο ανώτατο (Θεό), ο οποίος είναι όντως Θεός θεών στα απόρρητα. Αυτός (ο Θεός) έστειλε δύο θεούς, από τους οποίους ο μὲν ένας είναι αυτός που έκτισε τον κόσμο και ο άλλος αυτός που έδωσε τον νόμο. Και αυτά μηχανεύεται να λέγει, όπως τον ένα μόνο από του δύο να σεβόμαστε θεό στο μέλλον, που είναι αυτός που έκτισε τον ουρανό και την γη και να προσελκύσει (έτσι τους ανθρώπους) στην ορθή πίστη.».

Αλλά να δούμε τον Επιφάνιο επίσκοπο Σαλαμίνας Κύπρου, τι λέει²⁵ το 390 περίπου μ. Χ. για τον Σίμωνα:

«Σίμωνος γίνεται του μάγου πρώτη αίρεσις από Χριστού και δεύτερο ἀρξάμενη... Τὸν πατέρα ἔλεγεν εαυτὸν τοῖς Σαμαρείταις, Ἰουδαίοις δὲ ἔλεγεν εἶναι τὸν υἱόν, παθόντα δὲ μὴ πεπονθέναι. Ἀλλά δοκῆσει μόνον.....

Ἐν ἐκάστῳ ουρανῷ μετεμορφούμεν, φησὶν, κατὰ τὴν μορφήν τῶν ἐν ἐκάστῳ ουρανῷ ἵνα λάθω τὰς ἀγγελικὰς μου δυνάμεις καὶ κατέλθω ἐπὶ τὴν Ἐννοϊαν, ἥτις ἐστὶν αὐτὴ ἡ καὶ Προϋνικός καὶ Πνεῦμα Ἅγιον καλουμένη, δι' ἧς τοὺς ἀγγέλους ἐκτίσα, οἱ δὲ ἄγγελοι τὸν κόσμον ἐκτίσαν καὶ τοὺς ἀνθρώπους. Εἶναι δὲ ταύτην τὴν Ἐλένην ἐκείνην τὴν πάλαι, δι' ἣν οἱ Τρώες καὶ οἱ Ἕλληνες εἰς μάχην ἦλθον.....

Διὰ γὰρ τὴν ἀνωθεν δύνάμιν (ἣν Προϋνικὸν φασιν, ἥτις παρ' ἄλλαις αἰρέσεσι Βαρβηρῷ ἢτοι Βαρβηλῷ καλεῖται), τὸ κάλλος αὐτῆς ἐμφαίνουσιν εἰς οἴστρον ἄζασαν αὐτούς, καὶ διὰ τούτο πεμφθεῖσαν εἰς συλαγωγίαν τῶν ἀρχόντων τῶν τὸν κόσμον κτισάντων, τοὺς αὐτούς ἀγγέλους εἰς πόλεμον δι' αὐτὴν ἤκειν, αὐτὴν δὲ μὴδὲν πεπονθέναι, ἀλληλοκτονίας δὲ αὐτούς εἰς εαυτούς ἐργάσασθαι παρασκευάσαι δ' ἣν ἐνέβαλεν εἰς αὐτούς πρὸς εαυτὴν ἐπιθυμίαν.».

²⁵ Επιφανίου Σαλαμίνας Κύπρου, «Πανάριον», βιβλίο Α', 2, Κατά Σιμωνιανών

«Γίνεται η πρώτη που άρχισε από τον Χριστό και μετά αίρεση του Σίμωνα του μάγου... Αποκαλούσε τον εαυτό του πατέρα στους Σαμαρείτες, στους Ιουδαίους έλεγε ότι είναι ο υιός που έπαθε χωρίς να πάθει. Αλλά φαινομενικά (έπαθε)...

Σε κάθε δε ουρανό μεταμορφονόμουνα, ισχυρίζεται, στις μορφές που υπάρχουν σε κάθε ουρανό, για να ξεφύγω της προσοχής από τις αγγελικές μου δυνάμεις και να κατεβώ στην Έννοια, που είναι αυτή που καλείται Προύνικος και Πνεύμα Άγιο, με την οποία έκτισα τους αγγέλους, οι δε άγγελοι έκτισαν τον κόσμο και τους ανθρώπους. Είναι δε αυτή η Ελένη η παλιά για την οποία η οι Έλληνες και οι Τρώες πολέμησαν...

Για την άνωθεν δύναμη (που ισχυρίζονται ότι καλείται Προύνικος και η οποία σε άλλες αιρέσεις καλείται Βαρβηρώ ήτοι Βαρβηλώ), το κάλλος που είχε αυτή αφού οδήγησε σε έλξη αυτούς (τους αγγέλους) και για αυτό προσπάθησαν να την βιάσουν οι άρχοντες που έκτισαν τον κόσμο αυτό (άγγελοι), αυτούς τους αγγέλους έφθασε σε πόλεμο γι' αυτή, αυτή δε δεν έπαθε τίποτε, να σκοτωθούν μεταξύ τους μηχανεύτηκε, βάζοντας σε αυτούς την επιθυμία για αυτήν.»

Πάρα κάτω ο Σίμων θα διδάξει κατά τον Επιφάνιο²⁶:

«Ονόματα δε τινα ο αυτός υποτίθεται αρχών τε και εξουσιών, ουρανούς τε διαφόρους, φησί, καθ' έκαστον δε στερέωμα και ουρανόν δυνάμεις τινάς υφηγείται και ονόματα βαρβαρικά τούτοις εκτίθεται. Μη άλλως δε δύνασθαι σώσεσθαι τινα, ει μη αν μάθοι ταύτην την μυσταγωγίαν και τας τοιαύτας θυσίας τω Πατρί των όλων διά των αρχών και εξουσιών προσφέρειν. Είναι δε τον αιώνα τούτον από αρχών και εξουσιών, φησί, της κακίας εν ελαττώματι κατασκευασμένον. Φθοράν δε υφηγείται σαρκός και απώλειαν, μόνον ψυχών δε κάθαρσιν και τούτων ει διά της πεπλανημένης γνώσεως εν μυσταγωγία κατασταίεν. Και ούτως άρχεται των Γνωστικών καλουμένων η αρχή.»

«Κάποια δε ονόματα και των αρχών και των εξουσιών αυτός υποθέτει και ισχυρίζεται ότι υπάρχουν διαφορετικοί ουρανοί, σε κάθε δε στερέωμα και ουρανό αφηγείται ότι υπάρχουν κάποιες δυνάμεις και παραθέτει ονόματα βαρβαρικά σε αυτές. Και δεν μπορεί διαφορετικά να σωθεί κάποιος, εκτός αν ήθελε μάθει αυτήν την μυσταγωγία και τέτοιες θυσίες να προσφέρει στον Πατέρα των όλων διά μέσου των

²⁶ Επιφανίου, «Πανάριο», βιβλίο Α', 4, Κατά Σιμωνιανών

αρχών και των εξουσιών. Και ισχυρίζεται ότι είναι ο αιώνας αυτός (πατέρας) προέρχεται από τις αρχές και εξουσίες και είναι κατασκευασμένος με κακία και ελάττωμα. Αφηγείται δε για την φθορά της σάρκας και την απώλεια και την κάθαρση των ψυχών, μόνο εάν με την δική του πλανημένη γνώση θα μπορούσε να γίνει με μυσταγωγία. Και έτσι αρχίζει η αρχή αυτών που καλούνται Γνωστικοί.».

Ο Σίμων λοιπόν θεωρεί τον Θεό Πατέρα, ότι έχει κακία και ελάττωμα και έφτιαξε τον κόσμο στον οποίο υπάρχει το κακό. Ο Αιώνας αυτός προέρχεται από τους αγγέλους (αρχές και εξουσίες) και γίνεται **προτεργάτης του Γνωστικισμού, του κυρίου αντιπάλου του Χριστιανισμού**, που και αυτόν ο «Χριστός» Σίμων καθιέρωσε.

Παρακάτω ο Επιφάνιος διευκρινίζει και αναφέρει²⁷:

«Ει τοίνυν ποιητής ουρανού και γης υπάρχει ο Θεός ο Πατήρ του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, μάτην τα πάντα τω συκοφάντη Σίμωνι είρηται, το υπό αγγέλων τον κόσμον εν ελαττώματι γεγενήσθαι και τα άλλα πάντα, όσα δαιμονών ο πλάνος τω κόσμω παραλαλών εισηγήσατο και απάτην τισίν ενεποίησεν τοις υπ' αυτού απατημένοις.».

«Εάν λοιπόν ο ποιητής του ουρανού και της γης είναι ο Θεός ο Πατέρας του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, μάταια όλα όσα λέγει ο Σίμων, που εισηγείται ότι από τους αγγέλους ο κόσμος γεννήθηκε με ελάττωμα και όλα τα άλλα, όσα λέει ο πλάνος και διαβάλων τον κόσμο και σε κάποιους απάτη έκανε, σε αυτούς που απατήθηκαν από αυτόν.

ΛΙΓΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΓΝΩΣΤΙΚΙΣΤΙΚΗ ΘΕΩΡΙΑ

Αυτή την θεωρία των Γνωστικών που θεμελίωσε ο Σίμων ο Μάγος επηρεασμένος από την Εωσφορική ανατολή, θα την συνοψίσει ο Ειρηναίος²⁸:

«Λέγουσι γαρ τινά είναι εν αοράτοις και ακατονομάστοις υψώμασι τέλειον Αιώνα προόντα. Τούτον δε ...και προπάτορα και Βυθόν καλούσιν... υπάρχοντα δε αυτόν

²⁷ Επιφανίου, «Πανάριο», βιβλίο Α', 6, Κατά Σιμωνιανών

²⁸ Ειρηναίου επισκόπου Λουγδούνου (Λυών), «Ελεγχος και Ανατροπή της Ψευδωνύμου Γνώσεως»

αχώρητον και αόρατον, αίδιον και αγέννητον, εν ησυχία και εν ηρεμία πολλή γεγονέναι εν απείροις αιώσι χρόνων. Συνυπάρχειν δε αυτώ και Έννοϊαν, ήν δε και χάριν, και Σιγήν ονομάζουσι. Και εννοηθήναι ποτέ αφ' εαυτού προβαλέσθαι τον Βυθόν τούτον αρχήν των πάντων, και καθάπερ σπέρμα την προβολήν ταύτην (ήν προβαλέσθαι ενενοήθη, και καθέσθαι, ως εν μήτρα, τη συνυπαρχούση εαυτώ Σιγή. Ταύτην δε αποδεξαμένην το σπέρμα τούτο, και εγκύμονα γενομένην, αποκυήσαι Νουν, ομοιό τε και ίσον τω προβαλόντι, και μόνο χωρούντα το μέγεθος του Πατρός. Τον δε Νουν τούτον και Μονογενή καλούσι, και Πατέρα και Αρχήν των πάντων. Συμπροβεβλήσθαι δε Αλήθειαν. Και είναι ταύτην πρώτην και αρχέγονον τετρακτύν, ήν και ρίζαν των πάντων καλούσιν. Έστι γαρ Βυθός και Σιγή, έπειτα Νους και Αλήθεια. Αισθόμενόν τε τον Μονογενή τούτον εφ' οίς προεβλήθη, προβαλλείν και αυτόν Λόγον και Ζωήν, πατέρα πάντων των μετ' αυτόν εσομένων, και αρχήν και μόρφωσιν παντός του Πληρώματος. Εκ δη του Λόγου και της Ζωής, προβεβλήσθαι κατά συζυγίαν Άνθρωπον και Εκκλησίαν. Και είναι ταύτην αρχέγονον Ογδοάδα, ρίζαν και υπόστασιν των πάντων, τέτρασιν ονόμασι παρ' αυτοίς καλουμένων, Βυθό και Νω και Λόγω και Ανθρώπω.».

«Γιατί λένε ότι υπάρχει στα αόρατα και ακατονόμαστα υψώματα τέλειος Αιώνας, που προϋπάρχει. Αυτόν δε... Και προπάτορα και Βυθό καλούν...ότι υπάρχει αυτός έξω από το χώρο και αόρατος, αιώνιος και αγέννητος, σε ησυχία και σε ηρεμία πολύ να έχει ζήσει σε άπειρα έτη. Ότι συνυπάρχει σε αυτόν η Έννοια, την οποία και χάρη και Σιγή ονομάζουν, και ότι εννόησε μόνος ο Βυθός αυτός, να προβάλλει την αρχή όλων και όπως κάθε σπέρμα αυτή την προβολή που επενόησε να προβάλλει και να βρίσκεται, σαν σε μήτρα στην Σιγή που συνυπάρχει. Αυτή δε να αποδέχεται αυτό το σπέρμα και να γίνεται έγκυος, γεννά τον Νου και όμοιο και ίσο στον προβάλλοντα (Βυθό) και μόνο (τον Νου) να χωρά το μέγεθος του Πατέρα. Τον δε Νου καλούν και μονογενή και Πατέρα και αρχή όλων. Ότι συμπροβάλλεσθαι δε η Αλήθεια και είναι αυτή η πρώτη και η αρχέγονος τετρακτύς, την οποία καλούν και ρίζα των πάντων. Γιατί αυτή είναι ο Βυθός και η Σιγή, έπειτα ο Νους και η Αλήθεια. Και αισθανόμενος ο Μονογενής τους λόγους της προβολής του, προβάλλει και αυτός τον Λόγο και την Ζωή και είναι ο πατέρας όλων των μελλόντων να γίνουν και αρχή και διαμόρφωση όλου του Πληρώματος γίνεται. Από τον Λόγο και την Ζωή λοιπόν, προβάλλεται σε συζυγία ο άνθρωπος και η εκκλησία. Και είναι αυτή η

αρχέγονος ογδοάδα, ρίζα και υπόσταση των πάντων, με τέσσερα ονόματα για αυτούς να καλούνται, όπως Βυθό και Νου και Λόγο και Άνθρωπο.

Αυτό είναι το κυρίως φιλοσοφικό σχήμα του Γνωστικισμού, που πρωτεργάτης ήταν ο «Χριστός» Σίμων ο Μάγος και ο οποίος υπήρξε ο κύριος αντίπαλος του Ιησού. Τον Ιησού όμως υποστήριξαν οι Ναζιραίοι και οι οποίοι επέβαλαν το τριαδικό δόγμα όπως επιβλήθηκε από τον αυτοκράτορα Κωνσταντίνο. Το τριαδικό δόγμα διαμόρφωσε ο Ιωάννης ο θεολόγος που υπήρξε αρχηγός των Ναζιραίων τα χρόνια του Χριστού έως το 82 μ. Χ. Αυτός διατύπωσε ότι ο Λόγος σαρξ εγένετο, δηλαδή ότι ο Θεός Λόγος σαρκώθηκε και ήταν ο Ιησούς.